ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. β΄1-12)
14 Απριλίου 2024

Ὅσο πλησίαζε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἡμέρα τῆς σταυρικῆς Του θυσίας, ὁ Χρι-στὸς προετοίμαζε τοὺς μαθητές Του γιὰ τὰ ἐπερχόμενα γεγονότα. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἀκούσαμε σήμερα στὸ τέλος τοῦ ἀναγνώσματος τὴν προαναγγελία αὐτὴ γιὰ τὸ Πάθος πρὸς τοὺς μαθητές. Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' αὐτὴν ἀκούσαμε, πάλι ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, μία ἔμμεση προαναγγελία γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὅταν ὁλοκληρώθηκε ἡ σκηνὴ τῆς Μεταμορφώσεως πάνω στὸ ὄρος Θαβὼρ μπροστὰ στοὺς τρεῖς μαθητὲς καὶ στοὺς δύο ἁγίους ἀπ' τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Χριστὸς διέταξε τοὺς τρεῖς μαθητὲς νὰ κατέβουν κάτω. Οἱ μαθητὲς εἶχαν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ παραμείνουν στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους, ἐπειδὴ θέλγονταν ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ προγεύονταν τὸν παράδεισο. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ κατεβοῦν κάτω.

Στὴν πεδιάδα λοιπὸν ἐπικρατοῦσε ἕνα σκηνικὸ ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπ' τὴν γλυκύτητα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Ἕνας πατέρας εἶχε φέρει τὸ παιδί του στοὺς ἐννέα μαθητές, σὲ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀνέβηκαν στὸ Θαβὼρ γιὰ τὴν Μεταμόρφωση, καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ ἀπαλλάξουν τὸ παιδί του ἀπ' τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα ποὺ τὸ βασάνιζε ἀπ' τὴν μικρὴ παιδική του ἡλικία. Δυστυχῶς, οἱ μαθητὲς αὐτοί, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ στὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, δὲν κατόρθωσαν νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα καὶ τὸ δαιμόνιο ἐξακολουθοῦσε νὰ βασανίζει τὸ παιδί. Ὁ Χριστὸς ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐξέφρασε μιὰ ἔντονη δυσαρέσκεια καὶ ἀποδοκιμασία γιὰ ὅλη αὐτὴν τὴν κατάσταση. Πρὶν λοιπὸν ὁ Χριστὸς πραγματοποιήσει τὸ θαῦμα, ὅπως τοῦ ζήτησε ἐκεῖνος ὁ ταλαιπωρημένος πατέρας, εἶπε μὲ ἔντονο ὕφος τὰ παρακάτω λόγια: «Ὦ γενιὰ ἄπιστε καὶ διεστραμμένη! Μέχρι πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Μέχρι πότε θὰ βρίσκομαι ἀνάμεσά σας;»

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Χριστὸς ἐκφράζει τὴν ἔντονη ἀποδοκιμασία Του γιὰ τὴν κυριαρχία τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων πάνω στὸν κόσμο καὶ στὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Διαφορετικὸ ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο. Γιὰ τὴν ζωὴ προώριζε ὁ Θεὸς τὰ δημιουργήματά Του καὶ ὄχι γιὰ τὸν θάνατο. Τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὴν ἄφθαρτη δόξα ἐπιθυμοῦσε νὰ τοὺς μεταδώσει, ὄχι τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν θάνατο. Ἐνοχλεῖ τὸν Χριστὸ ὅτι στὸν κόσμο κυριαρχοῦν οἱ δαιμονικὲς δυνάμεις. Τὸ παιδὶ βασανιζόταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ μὲ τὴν ἐπίδραση τοῦ πονηροῦ πνεύματος μπροστὰ στὰ μάτια ὅλων. Ὅλους κατελάμβανε ὁ φόβος ὅτι

ἀνεξέλεγκτες ἀόρατες δυνάμεις ἀπεργάζονται τὴν καταστροφή. Οἱ δυνάμεις αὐτὲς φαίνονται νὰ εἶναι ἰσχυρὲς καὶ νὰ μὴν ἐμποδίζονται στὸ ἔργο τους. Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος πατέρας παρεκάλεσε τοὺς ἐννέα μαθητὲς νὰ ἀπελευθερώσουν τὸ παιδί του ἀπ' τὴν καταδυνάστευση τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ οἱ μαθητὲς αὐτοὶ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Λίγο ἀργότερα, ὅταν ρώτησαν τὸν Χριστὸ γιατί δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐκδιώξουν τὸ δαιμόνιο, Ἐκεῖνος ἀπέδωσε τὴν ἀποτυχία τους στὴν ἀπιστία. Ἡ πίστη τους ἦταν ἐλαττωματικὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχαν τὴν δύναμη νὰ νικήσουν τὴν δύναμη τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ἔλλειψη αὐτὴ τῆς πίστεως σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν Θεό. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κενὸ ἀφήνει τὸν χῶρο ἐλεύθερο γιὰ νὰ δραστηριοποιεῖται ὁ ἐχθρός.

Ὁ Χριστὸς κρίνει ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχει σχεδιάσει καὶ αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ ἀφήσει τὰ πράγματα νὰ ἐξελίσσονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς ἀναλαμβάνει δράση γιὰ νὰ ἀντιστρέψει αὐτὴν τὴν κατάσταση. Καὶ αὐτὴ ἡ δράση κορυφώνεται στὴν Σταυρικὴ Θυσία. Γι' αὐτὴν τὴν θυσία ὁ Χριστὸς μὲ πολλοὺς τρόπους προετοιμάζει τοὺς μαθητές Του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ τοὺς ἔλεγε γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ περιλαμβάνονται καὶ τὰ λόγια αὐτά: «Τώρα (δηλαδὴ μὲ τὴν σταυρική Μου θυσία) γίνεται ἡ δίκη αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Καὶ τώρα ὁ κοσμοκράτορας αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ νικηθεῖ καὶ θὰ χάσει τὴν δύναμή του». Ἡ Ἐκκλησία μας πιστεύει ὅτι μὲ τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, σὲ συνδυασμὸ βεβαίως μὲ τὴν Ἀνάσταση, πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκθρόνιση καὶ ἡ ἀποδυνάμωση τοῦ διαβόλου ἀπὸ τὸ βάθρο τῆς ἐξουσίας του πάνω στὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἴσως γιὰ μᾶς ἡ πρώτη ἐντύπωση ἀπ' τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι ὅτι τὸ κακὸ θριάμβευσε. Καὶ ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἔγκλημα στὴν ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἀπέδειξε τὴν πλήρη ἀποτυχία τοῦ ἀνθρώπου σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὅσο καὶ ἄν ὑπερηφανεύεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὰ ὁποιαδήποτε κατορθώματά του, ἀπὸ ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς πλευρᾶς εἶναι χρεωκοπημένος. Ὁ κόσμος αὐτὸς ποὺ ἀπέρριψε τὸν Χριστό, εἶναι καθαρὴ ματαιοπονία νὰ περιμένει νὰ λυτρωθεῖ ἀπ' τὰ πολλαπλὰ ἀδιέξοδά του μόνο μὲ τὶς δικές του δυνάμεις.

Ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ὑπακοὴ τοῦ Χριστοῦ πάνω στὸν Σταυρὸ ἔρχονται σὲ ἀ-πόλυτη ἀντίθεση μὲ τὴν φιλαυτία καὶ τὴν ἀνυπακοὴ τοῦ Ἀδάμ. Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ διόρθωσε τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα ἐκείνης τῆς συμπεριφορᾶς. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Σταυρό Του θανάτωσε ἐκεῖνον ποὺ μᾶς εἶχε θανατώσει, δηλαδὴ μᾶς χάρισε τὴν ἀληθινὴ ζωή.

Ὅπως εἴδαμε σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς ἔσπευσε νὰ κατεβεῖ ἀπ’ τὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, ἐπειδὴ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ὁλοκληρώσει τὸ ἔργο Του μὲ τὴν σταυρικὴ θυσία. Αὐτὴν τὴν ἀλήθεια μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία μας μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση κατὰ τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἡ σωτηρία μας πηγάζει ἀπ’ τὸν Σταυρό. Ἂν ὅμως καὶ ἐμεῖς δὲν ἀγωνισθοῦμε «ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία», δὲν θὰ μᾶς δοθεῖ.

π. Ν.Η.